

Když na člověku leží deka

Známe to všichni. Sem tam, a někdy i častěji, má člověk pocit, jakoby na něm ležela jakási neproniknutelná deka zastiňující vše dobré a krásné. Jako by Bůh nebyl, či mlčel a zlo mělo momentálně navrch.

Něco podobného zažili emauzští učedníci (srov. *Lk 24, 13-35*). Deku, která na ně dopadla, měla takovou moc, že se rozhodli

odejít z Církve a nebýt samotného Ježíše, který jim opět dal dar věřit, o tomto příběhu by se nikdo víc nedozvěděl. V tomto příběhu můžeme vystopovat, co dělat, když se něco podobného stane nám.

Učedníci z Emauz poznali Ježíše, jako „proroka mocného činem i slovem, před Bohem i lidmi“ (*Lk 24,19*), o kterém „doufali, že on je ten, který má vysvobodit Izraele“ (*Lk 24, 21*). Toho však ti, co byli oficiálními pastýři Božího lidu, Izraele „velekněží a přední mužové odsoudili k smrti a ukřižovali“ (*Lk 24, 20*). Učedníci prožívali velké zklamání a zmatek. Nalítli náboženskému podvodníkovi? Jistě ne, vždyť to, co Ježíš dělal a říkal ... Jenže představitelé starozákonní církve to viděli jinak. Jak je to možné, že ti, co byli na místě Božím, takto s Ježíšem jednali? Navíc třetí den po jeho smrti přišla zpráva, která rozhodla. Učedníci z Emauz ji už nemohli rozdýchat: „Některé ... ženy byly časně ráno u hrobu, jeho tělo nenalezly, přišly a tvrdily, že měly i vidění andělů a ti prý říkali, že on žije“ (*Lk 24, 22-23*). Je zvláštní, že tato velikonoční zpráva, pro nás dnes zpívána s radostným aleluja, byla pro tyto učedníky tím pomyslým posledním řebíčkem do rakve. Tolik bylo jejich zklamání hořké, tak veliký byl jejich smutek, že snad i tuto zprávu žen od hrobu snad považovali za poslední blouznění bývalých Ježíšových učedníků. „Toto už ne,“ si asi mohli říci, a tak odcházeli od společenství apoštolů, první církevní instituce ustanovené Ježíšem.

Nestává se toto i dnes? Netýká se toto i nás? Jak z toho ven?

Zkusme nyní sledovat strukturu příběhu, od smutného odchodu z Jeruzaléma po radostný návrat.

- 1) Učedníci odcházejí z Jeruzaléma od apoštolů, jsou smutní
- 2) Cestou se k nim přidává Ježíš, kterého nepoznávají "**ale jakoby jim cosi zdržovalo oči**" (*Lk 24, 16*)
- 3) Ježíš s nimi vyvolává rozhovor, aby vyslovili, co je trápí, a oni říkají:
 - „Ježíše, proroka mocného činem i slovem, před Bohem i lidmi, přední mužové a velekněží odsoudili“ (*Lk 24,19-20*)
 - „My jsme doufali, že má vysvobodit Izrael“ (*Lk 24, 21*)
 - Ženy třetího dne ráno u hrobu nenalezly jeho tělo, měly vidění andělů hovořících, že on žije a po této zprávě však se rozhodli odejít (srov. *Lk 24, 22-23*)

4) Ježíš odhaluje to "**cosi**" co jim "**zadržuje oči**

- dává tomu hned jméno, je to NECHÁPAVOST A VÁHAVOST UVĚŘIT
(srov. *Lk 24, 25*)

- poté jim vykládá smysl Písma (*Lk 24, 27*)

- a když zpětně hodnotili tuto chvíli, tak si vzpomínali, jak jim: „Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?“ (*Lk 24, 32*)

5) To, „**cosi**“, učedníkům padá z očí a poznávají Ježíše, když on dělá něco důvěrně jim blízkého - LÁME CHLÉB

Smutek, ztráta jistot, zranění, rozladění z kde čeho, toto a jistě i mnoho dalšího může být startovacím momentem stavu, kdy na člověka „padá temný příkrov neprodyšné deky“. Cesta ven je jít po krocích emauzských učedníků. Prvně je dobré si říci: Bůh je vždy na straně utlačovaného, týraného, smutného, člověka nějak znevýhodněného. Jsou toho plné žalmy. Tedy říci si: Jsem smutný? Bůh je zde! Poté následuje vyslovení se. Vypovídání se ze svého smutku, bolesti, zklamání... Tak dlouho, dokud to člověk potřebuje. Poté je chvíle k naslouchání, co člověku říká Bůh. Mluví různě: Skrze Písmo, kdy člověk může číst nějaký biblický příběh podobný tomu svému, nebo i náhodné otevření Bible po modlitbě o Boží slovo. Bůh však mluví i skrze události, lidi kolem nás, společenství Církve či její služebníky, k nimž může kdokoli s vírou přijít. Je pravda, že někdy člověk není schopen příliš naslouchat a proto přichází poslední level, úroveň cesty zpod útlaku temné deky, a to ono důvěrné gesto, gesto lámání chleba, eucharistie. Tehdy se i emauzským učedníkům otevřeli oči a poznali Ježíše.

Zde si můžeme povšimnout, že z prvotní církve se až k nám dostalo to, co důvěrně všechny spojuje až dodnes přes třetí tisíciletí: obřad lámání chleba – eucharistie. Ta pomyslná deka smutku, nevíry, beznaděje, byla zlomena teprve až tehdy, když emauzským učedníkům Ježíš lámáním chleba připomněl, co jim bylo důvěrně známé. Tehdy prohlédli, že onen pocestný je samotným Ježíšem. Zde si také můžeme uvědomit, že Eucharistie není soukromým podnikem jednotlivce, ale společenstvím učedníků. Eucharistie, navrací izolované emauzské učedníky do většího společenství, zpět do Církve. Eucharistie je cestou ven. Cestou z pod těžké deky. Cestou z nesvobody pro radostný život.

Nechme tento příběh zapadnout hlouběji do svého života, jako poznání cesty ven z tmavých bezesných a neradostných tísni našich dek skrze přemítání a zastavení se u těchto události našich jedněch z prvních souvěrců.